

Bạn sẽ làm gì nếu tớ thích bạn?

Thế được rồi mà! – Vy ngắt giữa chừng, nháy mắt - Đây là tất cả những gì tớ muốn biết, và muốn bạn nói ra. Chỉ thế thôi, và thế là đủ. Thêm một điều gì nữa đều dở.

1.

Tháng bảy. Thời tiết hoàn toàn trong trẻo. Mưa nhiều nhưng mưa nhanh. Đường phố sạch bong vì được gột rửa. Mẹ tôi lại đi công tác vài tuần. Những ngày mẹ vắng nhà, tôi đi chợ, nấu ăn cho bố, giặt giũ quần áo, nói chung là thay mẹ. Cũng mệt phết. Vì tôi là một thằng con trai và những điều này không đơn giản với tôi lắm.

Sáng sớm. Tôi ngồi ở bếp đang đun nước pha cafe, đó gần như là một thủ tục của buổi sáng cùng với việc cho Mèo ăn – Mèo là tên con chó của tôi. Nước sắp sôi thì Vy đến. Cô bạn là một người luôn có mặt rất đúng lúc, ví dụ như hỏi vay tiền khi mà tôi đang rỗng túi, ví dụ như bảo đến đón nó khi mà xe tôi hết sạch xăng, ví dụ như rủ tôi lên Vincom nhảy khi mà tôi đang bị bong gân, hoặc là qua nhà tôi gõ cửa bấm chuông ầm ĩ khi mà nước chuẩn bị sôi. Người bạn kỳ lạ!

Vy ngồi phịch xuống cái saloon to sụ của nhà tôi – đây là đồ vật tôi thích nhất trong nhà - một cái saloon to sụ như trong Kitchen của Banana Yoshimoto. Than thở :

- Này, bạn, dạo này tớ thấy cứ... ngất ngất ý ?

- Haha. Sao mà ngất? – Tôi vừa cười văng lên vừa đổ nước vào phin, nóng bỏng tay. Nah Nah ...

Vy nhún vai.

- Tớ không biết. Tớ thật sự không biết. Có rất nhiều lúc người ta chán mà không biết tại sao người ta chán.

Tôi bữu môi, khuấy khuấy cafe trong lọc :

- Thôi đi bạn! Bạn đừng có buồn kiểu 8x 9y thế sợ lắm. Những nỗi buồn không tên mới lại chính là những nỗi buồn khó đẹp bỏ, thế nên tốt nhất đừng dây vào bạn ạ.

Vy bật dậy, hùng hồn như một siêu chính trị gia đang vào giai đoạn nước rút

của cuộc tranh cử :

- Nhưng bạn cũng từng trải qua những lúc như thế, đúng không? Đứa quái nào chả thế. Bạn đột nhiên nhận ra tất cả cái cuộc sống đang sống chỉ là một thế giới không phẳng. Sao nữa? Bạn thấy bạn đang chuẩn bị thi đến nơi mà giờ mới nhận ra không hiểu những cái giáo dục này là cái gì? Thêm cho nóng, bạn thấy đôi khi gia đình như cái nhà trọ không phải đóng tiền? Tiếp nhé? Bạn thấy thích một người mà bạn biết là sẽ không đi đến đâu cả vì đó là thằng bạn thân của mình? Đó, nó cũng có nhiều lý do lắm chứ không lằng xẹt đâu? =.=

Tôi nhắm một ngụm cafe sáng, choẹt miệng một cái:

- Để tớ uống hết cốc cafe, dọn dẹp bếp, lên gác lấy túi, thay đồ và mình lượn ra ngoài hóng gió, chúng ta thử nói chuyện xem có giải quyết được gì không nhé!

Chúng tôi lên tầng 6 của Vincom, mua một combo popcorn và coke, mang lên tầng 23 của toà nhà, nơi nhiều gió nhất thành phố. Ngồi nhai rau rầu bắp rang bơ và tranh luận. Cuối cùng , thế giới vẫn phẳng, giáo dục vẫn là lý tưởng cao ở mức không cần bàn cãi, và gia đình thì đã và sẽ không là nhà trọ. Còn mỗi vấn đề cuối cùng là chính tôi không tìm được câu trả lời.

Đoạn cuối hơi buồn cười, có thể bạn không tin, nhưng tôi gãi đầu gãi tai:

- Để tớ về hỏi bố, hình như hồi xưa bố mẹ tớ là bạn thân và rồi họ cũng thích nhau!

2.

Tôi học trung cấp nhạc viện, khoa dương cầm. Thú thực là tôi chơi kém lắm, chắc vì tôi lười, hoặc đam mê chưa đủ. Tôi thích James Galway, Richard Clay và Paul Mauriat. Những cái tên ấy đã quá nổi bật trong lĩnh vực âm nhạc khá phổ thông nên chuyện ấy không có gì là thú vị. Điểm thú vị là tôi thích cả Amelia Ross, Marilyn Manson hay The Chemical Brothers - những band được xếp vào dòng Black Music - bị dân “âm nhạc chân chính” ghét cay ghét đắng. Tôi bắt đầu thân với Vy đúng từ đợt tranh cãi khủng khiếp trên diễn đàn trường về chủ đề Black Music – chúng tôi đứng trên hai chiến tuyến, tranh cãi tưởng chết để bảo vệ hết mình cho thứ âm nhạc của đôi bên. Không ai sai không ai đúng, trong chuyện gì, mọi vấn đề đều có hai mặt. Khi cuộc tranh cãi bất phân thắng bại về “dòng nhạc đen” trên mạng đó kết thúc, chúng tôi vẫn chưa thoả mãn, và hẹn nhau offline để... tiếp tục đấu khẩu.(!) Tình bạn bắt đầu lúc nào không biết, bao giờ cũng thế.

Bạn có bao giờ nhận được câu hỏi của người bạn thân như thế này:

- Bạn sẽ làm gì nếu tớ thích bạn?

3.

- Quan trọng là con cảm thấy thế nào? - Bố vừa giảm nhỏ tiếng của TV vừa đáp.

- Con... không biết. Bình thường thì con chẳng để tâm đâu, tự dưng nó nói thành ra con mới để ý... Thế hồi xưa bố mẹ yêu nhau như thế nào? – Tôi gắp một miếng thịt rán hơi cháy. Tôi phải phi tang ngay những tác phẩm thiếu hoàn hảo của bản thân.

- Haha, con có câu hỏi hay đấy. Yêu nhau như là yêu nhau, tức là bố mẹ thấy yêu nhau và yêu nhau!

- Haha, bố có câu trả lời hay đấy – Tôi làm mặt con mèo =.=

- Ờ, thực ra thì mẹ thích bố trước - Bố xoa xoa cằm, tôi biết là giả vờ ra vẻ suy tưởng - Hồi đấy bố cũng không nghĩ gì nhiều, bố chỉ làm đúng những gì bố cảm thấy...

- Đó là ???

- Thế bố mới hỏi con cảm thấy thế nào, đấy mới là vấn đề.

- Bố nói đúng – Tôi nhún vai và gắp thêm một miếng thịt cháy.

- Thịt ngon phết! - Bố tôi cũng nhún vai.

Tôi làm mặt con mèo lần hai =.=

4.

Tôi không biết phải cư xử thế nào với Vy, tự dưng tôi đâm ra gượng gạo. Tôi không biết cảm giác lúc này là gì nữa trời ạ. Chính ra lúc Vy nói ở nhà tôi thì tôi vẫn chưa thực sự hiểu, có lẽ tại tôi chưa uống xong cafe nên máu lên não chậm(!). Nhưng lúc lên trên nói chuyện ở sân thượng toà tháp đôi, tôi mới hoàn toàn hiểu ý của Vy. Và tôi cũng có một cảm giác rất lạ với Vy từ lúc đấy.

Tôi bắt đầu ngắm nghía đứa bạn thân, nhớ lại những lúc bọn tôi nói chuyện, đi chơi, xem phim... Nhưng bất cứ cảm giác này là gì, tôi cũng không được bước một bước sai, bởi chỉ đầu năm sau thôi là tôi sẽ đi Anh, con bạn rắc rối và dễ thương này có thể là điều ngọt ngào cuối cùng ở Việt Nam, nhưng cũng có thể là vết cắt sâu. Ai biết. Sợ lắm.

5.

- Bạn chỉ là con thỏ. Nhất. Con trai thế sao ???

Tôi lúng túng khi Vy nói to, to phết, giữa hành lang lớp học của tôi.

- Bất kể làm điều gì, chỉ cần làm đúng với những gì bạn thật sự cảm thấy, như tớ đó, tớ cảm thấy, tớ cảm nhận được, và tớ dám nói ra. Sống như thế ý.

Khỉ thật. Tôi nhìn Vy:

- Đúng là tớ sợ. Nhưng cái sợ ấy có lý do mà.

- Vậy sao bạn không sợ bạn sống không thật với chính mình?

Vy nhún vai, buông lại câu ấy và quay lưng bước đi. Cô bạn cầm tai nghe và bắt đầu nhún nhảy, bình thản, hướng thẳng xuống căng tin. Bố tôi nói đúng, vấn đề là tôi cảm thấy gì, tôi đang cảm thấy nếu mình không làm những điều này thì sẽ hối tiếc. Tôi nhảy ba bậc một xuống cầu thang, chạy như bay ra căng tin. Vy đang ngồi ăn mỳ tôm ngon lành, đôi vai vẫn đung đưa nhẹ theo những giai điệu phát ra từ cái Ipod. Tôi tiến lại gần, ngồi xuống ghế đối diện. Vy ngẩng mặt lên, nhìn tôi, tháo tai nghe ra:

- Sao thế bạn? Có cái gì đó để nói rồi đúng không?

- Ờ...Ừ. Có...

- Vậy thì bạn nói đi. Có thể nó không đi đến đâu, nhưng ít ra bạn cũng nói thật lòng bạn.

- Tớ ... cũng thích bạn, Vy ạ. Nhưng...

- Thế được rồi mà! – Vy ngắt giữa chừng, nháy mắt - Đây là tất cả những gì tớ muốn biết, và muốn bạn nói ra. Chỉ thế thôi, và thế là đủ. Thêm một điều gì nữa đều dở.

Tôi ngạc nhiên. Nàng mỉm cười, vừa lấy giấy ăn ra vừa quay ra đằng sau:

- Cô ơi, cho cháu hai cốc trà đá!

Thở nhẹ một cái, cứ nghĩ nhiều chẳng làm được gì, tốt hơn hết là đơn giản trong suy nghĩ, như thế sẽ nhìn mọi thứ theo cách dễ dàng. Tôi với lấy một chiếc tai nghe, Vy đang nghe “It doesn’t matter” của The Chemical Brothers. Thế cơ đấy! Sân trường bắt đầu chuẩn bị thay lá. Không khí vẫn dễ chịu như thế. Something leave then something come, always.

Vài ngày sau, mẹ trở về, nhịp sống của tôi lại trở lại bình thường.

Đôi khi có những điều xảy ra, và ta nghĩ rằng nó rất to lớn và phức tạp, nhưng thực ra chỉ là những chấm phá cần có trong bức tranh cuộc sống thôi mà, phải không?! Vậy bạn cứ chân thật với lòng mình đi!